

През 1947 г. под натиска на Георги Димитров за прочистване на МВР от старите кадри е свален от поста. През 1984 г. Антон Югов признава:

„Когато на Девети септември видях безпомощността на народните борци за битка с криминалната престъпност, разпоредих да оставят на работа старите, некомпрометиран с политика кадри. Навремето Стамболийски, който също пусна от затворите криминалните и в полицията настани свои хора, скоро проплака от развихрилия се бандитизъм. Искях да запазя контингента, но през 1947 година натискът, особено от страна на Георги Димитров, беше толкова неистов, че отстъпих и трябваше да се прочисти милицията от старите кадри. Новите, според Димитров, били натрупали вече достатъчен опит и знания и можели без царските елементи да се справят с престъпността...“¹⁰²⁹

Антон Югов му възлага да напише учебник по криминалистика, в който да сподели своя опит. За целта са му предоставени и необходимите документи. На следващата година е изселен от София в Елена. Две години е наблюдаван от органите на ДС и през 1950 г., без присъда, само с протокол, е въдворен в концлагера в Белене. Част от основанията за въдворяването са документите, въз основа на които той пише учебника по криминалистика. Освободен е през 1953 г., без пенсия и без право на работа. Почива на 26 юли 1976 г. в София.

21.3. Горна Оряховица – „народният съд“ и децата на бившите хора

„Ефективността“ на „народния съд“ в Горна Оряховица е измежду най-високите в страната. Той изправя на подсъдимата скамейка 327 души, от които осъжда на смърт – 121 души (екзекутирани са 85 души) и оправдава само дванадесет от подсъдимите¹⁰³⁰. Но комунистите в Горна Оряховица не се задоволяват с тези присъди. Семействата на избитите и репресираните дълго време остават под наблюдението на Държавна сигурност.

¹⁰²⁹ Цветанов, Борис. Български полицаи, родом от Елена, смайва Интерпол. // Борба, № 115, 19 юни 2015.

¹⁰³⁰ На доживотен затвор са осъдени 45 души; на 15 г. строг тъмничен затвор – 25; на 10 г. – 15; на 5 г. – 48, и останалите на различни срокове. – В: ЦДА, ф. 250, оп. 1, а.е. 70, л. 44–46, извадки от сведенията на главния народен обвинител Георги Петров за присъдите на народния съд до ЦК на БРП(к), 3 юли 1945 г.

През 1979 г., тридесет и пет години след 9 септември 1944 г., Държавна сигурност съставя списък на синовете и дъщерите на репресираните от народната власт в района на Горна Оряховица, който съдържа 346 имена¹⁰³¹. На първо място в него е Димитър Филипов Махмудиев, син на народния представител в XXV ОНС, адвокатът Филип Махмудиев (1896, Горна Оряховица – 1986, София), който през 1940 г. като независим кандидат, въпреки че е член на Върховния партийен съвет на Демократическата партия, печели 80% от гласовете на горнооряховските избиратели. Филип Махмудиев е дългогодишен председател на гимнастическо дружество „Юнак“, член на Управителния съвет на кооперация „Виделина“, ръководител на местната скаутска организация, член на Дружеството на запасните офицери и на Ротари клуб в Горна Оряховица. Като народен представител той е сред 43-мата, които се изправят в защита на българските евреи и настояват за отмяна на тяхната депортация. Нещо повече, Филип Махмудиев гласува против присъединяването на България към Тристания пакт и Закона за защита на нацията. Обявява се и срещу решението на Народното събрание да обяви война на Англия и САЩ.

В „знак на благодарност“ за смелите и принципни позиции като народен представител и за общественотополезната му дейност в родния град е осъден от „народния съд“ на пет години затвор. За „добра работа и отлично поведение“ е освободен предсрочно от затвора, но впоследствие е обявен за враг на новата власт и е въдворен последователно в концлагерите в Добрево, Ножарево и Белене. Отнето му е софийското жилище и е заселен в Горна Оряховица, а докато е в ТВО „Белене“, семейството му е изселено в Стражица.

За да се спаси от тормоза на ДС и БКП, Филип Махмудиев заминава за Русе, където работи като водопроводчик, в Пловдив е монтьор, в Елин Пелин – цветарски работник, а преди да се пенсионира, е монтьор в МК „Кремиковци“.

В списъка на децата на репресираните фигурират имената на родените в Горна Оряховица Рачо Домусчиев, чийто баща е засегнат от национализацията и е въдворяван в ТВО, където е починал през 1950 г., и

¹⁰³¹ АКРДОПБГДСРСБНА, Литерно дело VI-Л-64 т. 21 (ВТ), л. 1–55, списък на синовете и дъщерите на репресираните от народната власт в района на Горна Оряховица, ОУ на МВР – Велико Търново, рег. № 1833/20 март 1979 г. Реално броят на децата на репресираните е по-голям поради липса на данни за селата Сушица, Стрелец, Паисий, Ново Градище, Владислав, Благоево, Драгижево и Мердана и непълнотата на регистрите за Горна Оряховица, Стражица, с. Камен и др. (Пояснение към списъка на синовете и дъщерите на репресираните от народната власт в района на Горна Оряховица – В: АКРДОПБГДСРСБНА, Литерно дело VI-Л 64, т. 21 (ВТ), л. 56.)

Панайот Церовски, осъден от „народния съд“ на 5 г. лишаване от свобода, който е включен в списъка 15 години след смъртта му през 1964 г.; Димо Маймарев – син на търговец с национализирани магазини, и самият той е осъден от „народния съд“ на 10 г. затвор; Николай Попов – изселван и въдворяван в ТВО през 1949 г., чийто баща по това време също е въдворен в ТВО; Васил Ламбринов, защото е син на ликвидиран от „народния съд“ за противонародна дейност; братята Николай, Тодор и Чавдар Бобев – синове на Петър Бобев, ликвидиран „за противонародна дейност от народната власт“; Пенчо Бояджиев, въдворяван в ТВО, брат на беглеца Филип Бояджиев, който работи в „Свободна Европа“; Стефан и Мария Касабови, чийто баща Анастас Касабов е осъден от „народния съд“ на 10 г. затвор и е въдворяван в ТВО; дъщерите на Стоян Балабанов, синовете на Любен Буров и на Димитър Елефтеров Пенев, защото те са осъждани за противодържавна дейност; братята Пенчо и Митко Пенев, синове на бившия старши полицай Моско Пенев, осъден на доживотен затвор; братята Ради и Стефан Бъчварови, защото техният баща Никола Русев, учител, и дядо им Руси Бъчваров, също учител, са въдворявани в ТВО.

Почти всички от потомците на репресираните са изселвани с родителите си в различни периоди, осем души са въдворявани в ТВО, един е осъден на смърт и 19 души са осъдени на лишаване от свобода за срокове от 2 г. до 20 г. за участие в нелегални организации.

От 346 синове и дъщери на репресираните от района само един е член на БКП, един на БЗНС и един е бивш член на БКП, изключен заради лошото минало на баща си. Голяма част от потомците на бившите хора са изключени от университета или не са получили заветната ОФ бележка за политическа лоялност за следване и едва трима души от тях са успели да завършат висше образование след 9 септември 1944 г.

Към 1979 г. само 57 души от децата на репресираните са останали да живеят в района на ДС – Горна Оряховица. Там те работят като общи работници в строителството и в ТКЗС, шофьори и монтьори, средни техници и шлосери, дванадесет от тях са чиновници и само един е на ръководна длъжност – началник-цех в ЗСТ „Янтра“ – Горна Оряховица¹⁰³².

¹⁰³² Пак там, л. 57–64.